

Захоженко Ніна
nina.zakhozhenko@gmail.com
0991880864

Я погоджуюся на публікацію на сайті Укрдрамахаб.
Використовувати п'єсу тільки за моєї згоди.

24 години 24 лютого

4:40

АНТОН

Мені було 18, я стояв виструнчившись на плацу разом з іншими хлопцями. Я вчився на філфаці, читав Гомера і Овідія, хотів вивчати давньогрецьку і латину. Ну яка в біса армія. Це не армія, сказали вони. Це на всяк випадок, сказали вони. Ми відтискались, бігали крос, здавали нормативи. Нам роздали автомати Калашнікова і вчили збирати і розбирати їх. Ми бинтували голови, затискали артерії і робили ноші. Ми грали в мумій і повстання зомбі. Ми були впевнені, що нам це ніколи не знадобиться. Ми були впевнені, що задарма вбиваємо час. Тому що нам не пощастило народитись хлопцями і мати дві додаткові години у розкладі. Тому що колись була велика війна, яка ніколи не має шансів повториться, але пам'ять про неї живе у головах контужених воєнруків, які виловлюють нас з бібліотеки і змушують повзти на ліктях, робити перев'язки і кидати пластикові гранати. На всяк випадок. На який, блять, випадок? Сьогодні чоловікам заборонили виїзд за кордон. Я стискаю в руці уявну пластикову гранату і кидаю її в уявних ворогів. А тоді розвертаюсь і тікаю, тікаю, тікаю, тікаю.

5:00

АНТОН

Вставай!

ЛІКА

Що?

АНТОН

Сирена.

ЛІКА

Це учбова.

АНТОН

Це не учбова.

ЛІКА

Вчора казали...

АНТОН

5та ранку. Це не учбова.

ЛІКА

Вони вже тут?

АНТОН

Вони в Києві.

ЛІКА

Але не тут.

АНТОН

Вставай, Ліко! Треба щось робити!

ЛІКА

Що?

АНТОН

Купити їжу і зняти гроші.

ЛІКА

(Пауза) Треба зварити каву.

5:30

ЛІКА

Куди їдуть усі ці машини?

АНТОН

На кордон.

ЛІКА

Черга звідси і до кордону?

АНТОН

Звідси і до кордону.

ЛІКА

Але це неможливо.

АНТОН

Оголосили мобілізацію. Скоро все закриють. Скоро нікого не пустатимуть.

ЛІКА

Антоне...

АНТОН

Для мене це останній шанс.

ЛІКА

Але 60 км!

9:00

ЛІКА

Розкажую. Черга на заправку – далі вільно.

АНТОН

Чоловіків вже не випускають.

ЛІКА

Черга тільки на заправку.

АНТОН

Чоловіків не випускають.

ЛІКА

Це не на кордон. Це на заправку.

АНТОН

Ти поїдеш сама. З дітьми.

ЛІКА

Я не поїду.

9:30

ЛІКА

Сьогодні в моїй країні почалась війна. Вона прийшла о 5й ранку виттям сирен і падінням бомб на аеродроми. З усіх боків на мою країну поповзли багатокілометрові колони танків, вгризаючись в її тіло, ніби кровожерлива гусінь. Але моє місто знаходиться з західної, з безпечної сторони. Я зняла гроші в банкоматі, я купила 2 пачки гречки, каву, круасани, авокадо, сьомгу. Я снідаю. Я дивлюсь у вікно. Черги машин немає – пальне на заправці закінчилось. Вийшло сонце. Зараз прокинуться діти і ми підемо в парк. Поки що тут добре. Поки що тут безпечно. Поки що.

12:00

АНТОН

Пакуй рюкзак, є два місця в машині. Виїзд через годину.

ЛІКА

Ні.

АНТОН

Вас чекають.

ЛІКА

Ні.

АНТОН

Я домовився.

ЛІКА

Ні.

АНТОН

Ліко!

ЛІКА

Антоне?

АНТОН

Ти що, дура?

ЛІКА

Тут – безпечно.

АНТОН

Коли тут буде небезпечно, ти не виїдеш! Буде паніка. Буде тиснява. Ти проб'єшся з дітьми через тисняву? Ти готова штовхатись? Іти по тілам бабусь, дітей і домашніх тварин? Скоро почнеться дифіцит. Скоро закінчатся продукти. Ти будеш збирати коріння? Їсти щурів? У нас навіть шкіряних ременів немає. Їм достатньо розбомбити одну електростанцію і у нас не буде світла, не буде тепла. Ти вмієш розводити вогнище? Ти готова смажити щурів на вогнищі?

ЛІКА

Голубів.

АНТОН

Що?

ЛІКА

У нас є лук. Будемо полювати на голубів. *(Пауза)* Жартую.

АНТОН

Ти маєш думати про дітей.

ЛІКА

Це дитячий лук.

15:00

ЛІКА

Ми сиділи у ванній, я дивилась новини.

Мій син спитав. Чому ти плачеш? Мій син спитав. Чому ти плачеш? Хто тебе образив? Хтось тебе образив?

А моя донька сказала: він її образив. Найдурніший. Той найдурнійший. Що посилає ракети. Він і мене образив. Я така на нього зла. Я така ображена. Через нього я не пішла в садочок. Через нього ми маємо сидіти у ванній. Через нього мама постійно дивиться новини. Через нього і через його ракети. Через його танки, його солдатів. Я бачила, бачила, бачила ці танки. Я бачила, бачила ці ракети. У цих дурних новинах. Я ненавиджу дурного. Ненавиджу. Ненавиджу.

Мій син сказав: які ракети? Він любить ракети. Мій син любить ракети, які літають в космос, літають на місяць, добрі ракети. Все інше він, здається, не зрозумів, зрозумів тільки ракети. Зрозумів, що ракети образили маму.

Дурні ракети, сказала моя донька. Дурні, найдурніші. Погані ракети. Я зіб'ю, ці ракети, сказала моя донька, я так їх, так, я зловлю їх, так. Я зловлю найдурнішого. Я вкушу його за руку. Я хочу його вкусити. Я хочу відкусити йому руку. Отак. Сказала моя донька. І вкусила мене.

Отак, отак, казав мій син. Ловив уявні ракети і кусав мене за руку. Йому сподобалась ця гра.

16:00

АНТОН

Я хочу, щоб ви поїхали. Щоб ви були в безпеці. Щоб мої діти були в безпеці. Мені так буде легше. Сам я впораюсь. Сам я виживу. Ми не можемо прогодувати чотирьох. Ти не витримаєш, якщо зникне вода, електрика. Не буде чим помити дупу, не буде, що пити. Не буде більше круасанів.

ЛІКА

Без круасанів я витримаю.

АНТОН

Я кажу, що мені без вас буде легше. Я запишусь в армію, візьму зброю, буду жити на блокпостах, якщо нас розіб'ють, ми відступимо в гори, станемо партизанами.

ЛІКА

Ти ж не хотів воювати... Ти хотів закордон.

АНТОН

Я і не хочу. Але я не маю вибору. А ти — маєш.

ЛІКА

Давай розлучимось?

АНТОН

Що?

ЛІКА

Розлучимось. Ти візьмеш дітей і поїдеш за кордон. А я запишусь в армію, візьму зброю, буду жити на блокпостах, якщо нас розіб'ють, ми відступимо в гори, станемо партизанами.

АНТОН

І у такий момент ти мені кажеш, що хочеш розлучитись?

ЛІКА

А ти кажеш, що хочеш посадити мене на автобус без зворотнього квитка. Потім знов одружимося. Якщо захочемо.

АНТОН

Або не захочемо?

ЛІКА

Або захочемо. Або не захочемо.

19:00

ЛІКА

Фондю!

АНТОН

Що?

ЛІКА

Фондю! Сто років не готували фондю!

АНТОН

І ти вирішила сьогодні зробити фондю?

ЛІКА

Обожнюю фондю!

АНТОН

А, тепер я зрозумів.

ЛІКА

Нарешті!

АНТОН

Ти збожеволіла.

ЛІКА

Дякую за підтримку! Антоне, це ти притяг додому 6 батонів. Скажи мені, навіщо? Вони псуються за два дні. Вони пліснявіють. Що я мала робити? Я насушила сухарів. У нас було кілька старих сирів, трохи вина, прованські трави. У французькому ресторані така вечеря коштувала б 100 євро.

АНТОН

Ліко... Моя неймовірна Ліко! Знаєш, що я думаю? Я думаю, що це прекрасно. Я думаю, що ти – кулінарний геній. Ми зробимо так. Ми зараз поїмо це фантастичне фондю, вип'ємо по келиху вина, потанцюємо, пограємо в настільні ігри. А завтра зранку ти спакуєш рюкзак, візьмеш дітей і сядеш в автобус. Гарний, комфортний двоповерховий автобус. Ти просто сядеш у нього. Хочеш у Францію — їдь в Францію. Фондю, прованські трави, круасани. Там тебе зустрінуть, поселять, знайдуть роботу, дітей заберуть в садочок — безкоштовно, у тебе будуть розв'язані руки, ти зможеш реалізувати усі свої таланти.

ЛІКА

Я не хочу реалізувати свої таланти.

АНТОН

То чого ти в біса хочеш?

ЛІКА

Хочу скинути у цій дирі. Без світла, води і їжі. Без грошей і перспектив. В страху і небезпеці. Хочу, щоб ти перестав саджати мене на автобус і з'їв це фантастичне фондю, поки воно не застигло!

23:00

ЛІКА

Чого я в біса насправді хочу. Я хочу, щоб ти мене обійняв. Щоб ми лежали притиснувшись на підлозі в нашому маленькому коридорі нашої маленької квартири в нашому маленькому місті двома маленькими цяточками на тілі величезної країни величезної планети величезного всесвіту. У якому вибухають бомби, вивертаються вулкани, зіштовхуються зірки. Спалюючи все довкруги, перетворюючи на попіл, знищуючи міста, руйнуючи долі. Але зараз ми разом, ми у своєму домі, і між нами любов, і наш світ ще тримається. Завтра я сяду в автобус, переповнений заплаканими дітьми і жінками, щоб 24 години стояти в черзі і перентути кордон, залишивши тут своє серце і своє життя. Але сьогодні я тут. Чому ж мені так самотньо? Мені так самотньо. Так неймовірно самотньо. Мені тут.

4:40

АНТОН

Зі Сходу суне темрява. Суне смерть, руйнування, бідність, голод і відчай. По-троху, кілометр за кілометром темрява посувається до мого дому. А ще є крилаті ракети. Ракети, що за кілька хвилин пролітають сотні кілометрів і влучають у будь-який будинок у будь-якій точці земної кулі. Але в моїй уяві вони влучають у мій дім, панельну дев'ятиповерхівку, де в коридорі, що примарно захищає двома глухими стінами, сплять мої дружина і діти. Дім падає, накриваючи їх уламками.

Я маю зізнатись: я поганий воїн. Я не створений для цього. Я добре воюю у Total war. Я добрий стратег. Але я погано стріляю. Я боюсь, що коли я спробую у когось вистрілити, мені розірве зв'язки. Так казав наш военрук, що є ударна хвиля, яка влучає в того, хто стріляє. Не може стріляти людина, яка ніколи в житті не стріляла. Не все буває в перший раз. Є речі, які взагалі ніколи не мусять ставатись. Я навіть м'яса не їм. Я не створений для цього. Армії буде легше без мене, ніж зі мною.

А ще – я не хочу помирати. Ні героїчно, ні просто так. Я зовсім зовсім цього не хочу. Я хочу жити. Купити будинок в іпотеку. Повісити гамак в саду, влаштувати кінотеатр під відкритим небом. Хочу подорожувати. Я майже ніде не бував, хоча я ще міг би, я міг би піти в клуб у Берліні і танцювати всю ніч, навчитись глибоко пірнати, поки коралові рифи не вимерли від глобального потепління, міг би пройти шлях святого Якова в Іспанії...

А ще – я не можу спати. Я бережу свою родину від темряви, яку не можу стримати. Я читаю новини. Я слухаю сирени. Я думаю, про дзвінки, автобуси, поїзди, про гуманітарку, про котів, залишених у замкнених квартирах, про закупівлю ліків, про бомбардування Харкова, про батьків, з якими зник зв'язок, про домедичну допомогу, про барикади. Про право на носіння зброї. Про стрілецький тренаж. Про те, що я зможу

натиснути гачок, хоча б один раз, навіть якщо мені розірве зв'язки, один раз я зможу. Я зможу.